

Intervju

Terry R. Myers intervjuar Ditte Ejlerskov

Terry R. Myers: Jag kan föreställa mig en komplicerad lista med anledningar till att använda vävning i skapandet av några av dina målningar. Har du en sådan lista, och i så fall, vilka är de främsta anledningarna till detta?

Ditte Ejlerskov: För bara några år sedan var mitt arbete fokuserat på ett beslut att involvera mig själv helt och hållet i 'det samtida'; jag valde mode som min drivkraft och Rihanna som min protagonist. Efter ett tag upptäckte jag att jag var uppslukad av modernistiskt måleri som mitt uttryck. Jag följde Rihannas ytterst dokumenterade liv och översatte sedan de mönster och former på kläderna som hon bar till målningar. Det kom att handla mycket om mode. Kanske att vävningen kommer därifrån. Jag ville förvandla hennes garderob till måleri. Det var en befrielse att hänge mig och bli charmad och uppslukad av hennes samtidighet, särskilt för att jag i början hade tyckt synd om Rihanna och ytligt modernistiskt måleri i allmänhet.

Arbetet med dessa dukar markerade en ny början i min praktik och tog mig tillbaka till en autentisk upplevelse av att måleri kan vara både smärtsamt och förvånande. Jag gav utställningen med denna serie av arbeten titeln "We Found Love in a Hopeless Place" efter en av Rihannas radiohits, men också för att jag verkligen hittade kärlek på en hopplös plats. Den hopplösa platsen var superstjärnans garderob – och modernistiskt måleri. Detta porträtt av samtidighet och porträttet av kulten runt Rihanna blev båda centrala kännetecken i projektet. Men verkens kontext framträdde genom mötet med betraktaren. Hur uppfattar man sådana polerade samtida bilder?

Verken var i själva verket manipulerande bilder tagna från en beräknande mediakultur! Och den huvudsakliga frågan för mig när jag arbetade med målningarna var: "Kan folk i allmänhet tillåta sig själva att bli smickrade och manipulerade så direkt genom att titta på konst?" Jag själv var verkligen smickrad och manipulerad av kulten kring det samtida och ändrade radikalt min uppfattning om Rihanna, modernistiskt måleri och mode helt och hållet. Efter verken med Rihanna ville jag dyka djupare in i utsmyckningen och modets mekanismer och vävningen blev en del av det.

TRM: Berätta mer om det faktiska utövandet och vävningens funktion.

DE: Jag antar att jag ville komma närmare tygerna. Ju mer jag arbetade med det, desto mer blev jag intresserad av att se hur två dukar skulle kunna smälta ihop och skapa en ny taktill egenskap. Jag blev intresserad av hantverket och de olika texturer och mönster som vävningen skulle forma. Det förvånar mig fortfarande hur en målning kan fullständigt försvinna. För tillfället skär jag upp en enorm Anaconda-inspirerad målning som jag visade dig. Jag undrar om den också kommer att försvinna i vävningens mönster. Jag väver ihop den med en textmålning.

Vad gäller en tänkbar lista finns det förstås också praktiska aspekter: Jag bodde och arbetade vid Cité des Art i Paris i en mycket liten ateljé förra året, och att måla, äta och sova (med min kära pojkvän Johan) på en kvadratmeter var inte direkt ett alternativ. Så jag tog några dukar som jag hade rullat ihop från min ateljé i Sverige och började skära och testa vävtekniker när jag var där. När jag kom tillbaka kunde jag börja planera nya vävningar mera medvetet eftersom jag redan hade kommit fram till vad som fungerade och vad som inte gjorde det. Men en väv så stor som Anaconda-väven kommer att leva sitt eget liv. Inga av mina tidigare regler kommer att passa in på den. Och det ser jag fram emot!

TRM: 1993 organiserade jag en gruppställning som var inspirerad av Annie Lennox och som inkluderade verk av, bland andra, Felix Gonzalez-Torres och Lari Pittman. I min text

citerade jag musikkritikern Timothy White: "...oavsett hur exotisk Lennox scenpose har blivit, har hennes röst aldrig känts spelad. Den har snarare känts stark på grund av sin instinktiva sårbarhet. Det är denna egendomliga kombination av visuella knep och fullständig känslomässig autenticitet [min betoning] som har gjort Lennox till en så unikt fängslande artist." Jag är nyfiken på hur ett sådant påstående som gav genklang för mig i förhållande till samtida konst under tidigt 1990-tal (särskilt vad gäller en återpolitisering av det "dekorativa"), låter för dig i förhållande till Nicki Minaj, ditt arbete och (om du vill svara på det här) samtida konst i dag?

DE: Jag vet egentligen inte särskilt mycket om samtidskonst i denna samtidighet! Jag är betydligt mera intresserad av vår samtida kultur i allmänhet och dess kopplingar till teori, filosofi och det förflutna snarare än av samtida konst som sådan.

Under flera år har jag sett mitt arbete som ett test av idén att popkultur inte bara förändrar den samtida kulturen men också förutsäger framtiden genom att bidra till dess form. Förhoppningsvis kan mitt arbete förstås som "en återpolitisering av det 'dekorativa'." I mitt fall kan 'det dekorativa' möjligen läsas som den tilltalande mainstreammedia som jag arbetar med. Jag anser att popmusik – i dess texter, bilder och allt annat som det omges av – utmanar förväntningar och är en viktig historisk muntlig kommunikationsform – en ständig dialog där ingen får sista ordet.

Jag ser hur teori, filosofi och historia tränger in i samtida mainstreamproduktioner och jag vill uppmärksamma dessa kopplingar och visa för mina betraktare att pop betyder mer än bara tillfälliga fenomen. Som till exempel när Beyoncé åker in i framtiden på alligatorers ryggar i promotionmaterialet till hennes första soloalbum och därigenom inger hopp i sina lyssnare (eftersom hennes album släpptes precis efter Hurricane Katrina-katastrofen).

Även om jag förstår att du använde hans ord för att säga någonting annat, för att svara på din fråga med anledning av Timothy White-citatet: Jag tror att det finns en autenticitet hos Minaj som befinner sig långt från Lennox känslomässiga sårbarhet. Minaj är arg och beräknande samtidigt som hon har kul. I själva verket gör hon en 'cakewalk'!

TRM: På vilket sätt gör hon en Cakewalk?

DE: Eftersom hennes referenser ofta är totalt förbisedda och missförstådda har en del av min research till detta arbete varit fokuserat på att reda ut hennes texter. Jag använder dem på olika sätt genom målningar eller gravyrer på några av de hittade historiska bilderna som jag visade dig. I låten "Boss Ass Bitch" rappar hon snabbt följande: "Pussy this, pussy that, pussy caking, Pussy 'bout to get a standing ovation." Vad pratar hon om? "Caking" är slang för att flirta, eller hur? Så med Minajs textlogik är "the 'pussy' is sweet on someone" det samma som att flirta med någon. Men musik- och kulturkritiker, historiker och lingvister har, så vitt jag vet, förbiset hennes användning av 'caking' som en referens till 'cakewalking': en förvånansvärt enkel sak att se. A piece of cake!

TRM: Den verkliga, fysiska 'cakewalken' skapades under slaveriet i USA och uppfanns och framfördes av förfäder till afrikanska slavar, eller hur?

DE: Ja, det var en komisk marsch som imiterade europeisk sällskapsdans där svarta 'cakewalkers' drev med den tidens aktade vita överklass. Även om det var överdrivet och humoristiskt, så var "cakewalkers" alltid nyktra och precisa i sociala situationer som skapade en möjlighet för utmaning och utveckling. Generellt är jag intresserad av Minajs livskraftiga historiska referenser till hur denna dans uppfattas och dess möjligheter som ett medel för politisk revolution.

Min uppfattning är att den här rapparen (ofta skrattad åt när hon klär upp sig i blonda peruker och vita Barbie-accessoarer!) kanske "cakewalkar" framför våra ögon. Som jag förstår det när jag läser om det skrattades det på två olika sätt åt dessa cakewalk-evenemang på 1800-talet: för det första; slavarnas skratt, som var ett befriande, självreflexivt skratt men också ett bedövande av den styrande klassen; och för det andra härskarens skratt, vilket var rasistens skratt på grund av en tolkning av framförandet som ett misslyckande att kopiera den ursprungliga dansen. Så min fråga är: "Skrattar folk åt Minaj eftersom vi tycker att hon misslyckas i att välja smickrande makeup och frisyren? Och historiskt sett, förstod inte det vita etablissemanget att de blev förlöjligade?"

TRM: Det måste de förstått.

DE: Ja, förmodligen. Vem vet? Men skrattade de vita amerikanerna bara för att de tyckte svarta var usla dansare. Skrattar folk idag åt Minaj av samma anledning? Och medan afroamerikaner – genom "cakewalking" – driver med idén om den vita rasens överlägsenhet, använde vita amerikaner under den eran detta afroamerikanska framträdande för att distansera sig från europeisk kultur? Om så var fallet, var det en "win/win" för båda parter?

TRM: Kanske var det så.

DE: Minaj avslutar låten i fråga med "Pussy 'bout to get a standing ovation". Jag tror att genom att fastslå detta kontextualiserar hon sig själv – och hon ber om applåder för hennes parodi. Jag ger henne den applåden när som helst. Det verkar dock som att ingen förstår hennes meddelanden. Generellt sett syftar mitt arbete till att analysera hur Minaj har behärskat komplexa historiska överlevnadsmetoder och ämnen och levererat dessa till den snabba, ytligt sinnade popvärlden. Hon är en hjälte!

DE: Efter att ha läst din text om Annie Lennox till utställningen "Legend in my living room" hittade jag vissa intressanta referenser som du gjorde vad gäller framförande, sexualitet, etnicitet och 'utsmyckning' som går att koppla till mitt fokus på Nicki Minaj. På samma sätt som att Annie Lennox var viktig men kanske mestadels förbisedd (eller devalverad) i, som du säger, 1980- och 1990-talets samtida kultur, ser jag hur Minaj är helt förbisedd i dag. Inte på topplistorna och i kvällspressen så klart, men i intellektuella diskurser.

TRM: På vilket sätt?

DE: Du skrev att Lennox undvek etiketter och att detta kan vara anledningen till bristen på teoretiskt tänkande om hennes persona vid den tiden. Minaj gör enligt min mening det motsatta. Hon tvingar blicken på henne in i ett särskilt fack. Hon tvingar den så att när vi (hennes publik) inser vad vi har gjort (betraktat henne med en vit eurocentrisk manlig blick), känner oss väldigt värdelösa. Hon får oss att känna oss allmänt obekväma. Hon är för mycket.

Jag vill i mitt arbete ta ur och framhäva detta dramatiska "framträdande" som hon tillämpar – där hon betonar och till och med bidrar till exploateringen och uppfattningen att den svarta kvinnokroppen alltid är lustfylld, tillgänglig och nästan ett redskap för den vita manliga blicken. Jag tror inte folk ser detta i hennes arbete. Hon är alltid så lätt att kategorisera och alltid dömd i förväg. Ingen förväntar sig någonting smart av henne.

TRM: Varför tror du det är så?

DE: Jag antar att folk bara ser henne som öppet sexualiserad. Som en karikatyr. Löjlig.

TRM: Ja.

DE: Denna överbelastning och dumhet är något jag har försökt att bära med mig när jag arbetar i ateljén – särskilt när det gäller mina senaste vävningar. De har mycket anti-estetisk information i sig. De är överdrivet dekorerade och färgerna är inte i harmoni. Precis som en Minaj-outfit! Denna estetik var något jag hade längtat efter – eftersom jag kom från en annan process och en utställning i Köpenhamn med titeln ”Bow Down Bitches” där jag i huvudsak visade minimalistiska målningar. Det är en utställning som jag fortfarande är väldigt stolt över; stora dukar med återgivningar av tjock solid monokrom oljefärg. Det var i själva verket mera Beyoncé-classy och Beyoncé-perfekt. Men nu behöver jag kaos och dumhet igen. Jag gjorde till och med en målning av min egen häck!

Men det finns en seriös underton gömd i godiset. Den här etiketteringen där Minaj bidrar till exploateringen av hennes kropp är, tror jag, en del av hennes uppdrag. Hon tvingar oss att stirra på hennes svarta kropp – som ett performance-bakhåll! På så sätt kan du, om du vill, påstå att Minaj nu gör vad Lennox gjorde i videorna, där hon iklär sig en ’högt kodad ornamentering’; ett drag queen-utseende för att illustrera kvinnors karikerade roll (till exempel hemmafrun som du beskriver i din text).

Kanske ännu mer belysande tycker jag att det är att jämföra Minaj (och Beyoncé) med den amerikanska performancekonstnären Adrian Piper som på sjuttioalet klädde ut sig till en persona hon kallade ”Mythic Being” – en karaktär som gick längs New Yorks gator med mustasch, Afroperuk och spegelsolglasögon och med en cigarr i mungipan. Dessa performance handlade om populära skildringar av etnicitet, kön, sexualitet och klass. Liksom Minaj och Beyoncé, utmanade Piper betraktaren till att ta personligt ansvar för xenofobi, diskriminering och villkor som gjorde att de kunde fortgå. Hennes arbete tvingade betraktare att ompröva antaganden om den sociala konstruktionen av identitet. Både Beyoncé och Minaj i det här fallet är väldigt ofta porträtterade som extremt förföriska, draperade i olika slags ’utsmyckning’ för att ytterligare illustrera karikatyren av deras sexualiserade roll. I gengäld är vi delaktiga i att göra en fetisch av deras svarta kroppar.

Jag hoppas att mina Nicki-verk sprider den uppfattningen för jag tror dessa kvinnor ber oss att omvärdera vår förståelse av traditionen av att stirra på den svarta kvinnans kropp.

TRM: Jag ser hur Beyoncé bokstavligen talat proklamerar sin nyfunna feminism. Till exempel så citerar hon teoretiker och gör framföranden framför en stor skylt som säger ”FEMINIST”. Har du några exempel på hur Minaj gör samma sak?

DE: Nej inte på samma sätt. Men i ”Lookin’ Ass Nigga” från förra året tror jag Minaj medvetet förklarar kravet på omvärdering av vår förståelse för blicken. Ändå lyssnade ingen. De såg bara en sexig kvinna i en öken som rappade något som lät provokativt. När jag såg videon blev även jag den manliga blicken – dröjde kvar och uppskattade hennes svarta kropp. Men efter ett tag förstod jag att hon försökte bryta ner den manliga blicken. Låtens video framställer Minaj ensam i en öken med ett par manliga ögon som stirrar på hennes kropp; hon stirrar direkt tillbaka.

Med hennes texter förstör hon argumenten som män använder när de försöker komma nära henne och exploatera henne. Efter att ha aggressivt levererat en rad argument avleds slutligen de manliga ögonen som ryggar tillbaka i ett chocktillstånd. I slutet av videon skjuter Minaj ’Looking Ass Nigga’ med två stora gevär. Jag tror det huvudsakliga budskapet i singeln är att Minaj är trött på antagandet att hon är konstant så ’sexed up’ och beredd att acceptera allt flörtande. Samtidigt är hon väldigt sexig på video. Hon ger inte upp sin sexualitet.

Mot bakgrund av hip-hopens tradition, där män rappar om våldtäkt och utnyttjande av kvinnor, kan Minaj kanske inte tala mjukt och politiskt korrekt när hon kritiserar den stereotypa rollen av en förtryckande man. Om det är så, och i detta fall, håller jag med om hennes uppfattning att mjukhet är opassande när det gäller att försöka lösa problemen med

ojämlikhet och kvinnohat. Människor som behöver förändras, menar jag, skulle aldrig lyssna om en socialarbetare eller feministisk teoretiker bad dem att sluta förolämpa kvinnor.

TRM: Men de kanske lyssnar på en rappare.

DE: Ja, en rappare som talar deras språk och som samtidigt är sexig. Haha. I videon är hon faktiskt så sexualiserad att jag misstänker att hon gör en karikatyr av den objektifierade kvinnan och därigenom löser upp mäns förväntningar av kvinnokroppen. Men vem vet.

Genom Jacques Lacans tänkande kan det vara möjligt att anta att Minaj – i den här videon och andra – har förlorat en del av autonomi när hon inser att hon är ett betraktat objekt. I mitt arbete försöker jag förstå vad hon gör med denna insikt. Har hennes uppfattning om 'jag' förändrats? Minaj kanske inte ägnar hela sin tid åt att göra hemliga planer i detta spel, men jag tror verkligen att hon genom hennes agerande och estetik banar väg för en omformning av normer.

Inte bara i egenskap av konstnär men som fan och som konsument av hennes material känner jag att det är min uppgift att framställa hennes arbete. Hon blir ofta klassad som en antifeminist fångad i ett sexistiskt patriarkalt system, men jag undrar om hennes kvinnliga fans – genom rapparens aggression – i själva verket är mera rustade än andra att kräva rättvisa? Med "Lookin' Ass Nigga" som exempel verkar hon se återgång som den enda lösningen på problemen och hon använder uthållighet och upprepning som sin metod. Detta är metoder som jag har tagit med mig in i ateljén de senaste månaderna och det har nu blivit 'house-of-cards'-installationen.

DE: I din text från utställningen citerade du Lennox som säger att "Om jag gör ett statement om min egen erfarenhet och den till sist symboliserar andra kvinnor, då är det en tillfällighet. Detta kan ha en plats i en större helhet, men jag vill inte börja bli en talesperson. Det är för mycket ansvar."

TRM: Ja.

DE: Jag är ganska säker på att Minaj försöker att vara en talesperson för svarta kvinnor i Amerika och att hon i sitt arbete faktiskt medvetet formar om det förflutnas slavberättelser. Eftersom slaverfarenheten är ett avgörande inslag i den amerikanska historien, visar det sig även vara en avgörande bild i afroamerikansk musik. Jag tror att hon (och Beyoncé i synnerhet) driver på för en revision av det förflutnas uppfattning om den svarta kroppen och slaverfarenheten. Båda skapar, genom deras texter och bilder, alternativa historier baserade på subjektiva, fantastiska och ofta icke-realistiska representationer av den svarta kvinnan och slaveri. På så sätt omförhandlar de historia och omformar framtida uppfattningar om historia, eller hur? Jag hoppas att jag, med denna samling av arbeten, kan belysa och historiskt kontextualisera för betraktaren (eller fans av Minaj) hur rapparen utmanar dessa traditionella uppfattningar om historia, identitet och estetisk form. Jag hoppas kunna göra tillgängligt hennes politiska agens, vilken går tillbaka till bilder av stereotypa svarta kvinnor både under och efter den koloniala historien, och visa hur hon omplacerar och omformar genren.

Även om hon är superstämplad och extremt stereotyp anser jag att hon samtidigt driver med, "cakewalkar" och under ytan avvisar medias traditionella historiografi och representation av svarta kvinnor.

I mina öron har många författare och akademiker en klang i deras argument som får oss – som tillhör tredje vågen – att höra våra mödrar. Annie Lennox är tyvärr en av dessa röster. Jag anser att detta är exakt där andra och tredje vågens feminism korsas. En väldigt anständig och väldigt vit medelklass som tillhör andra vågen formar grunden av argument som riktar sig till och bestraffar yngre artister – kräver från dem en nivå av anständighet så att de inte blir

objektifierade. Lennox gör detta på Facebook och i öppna brev till hennes yngre kollegor. Genom mitt arbete strävar jag efter att förstå kravet som ställs på kvinnliga popstjärnor (särskilt afroamerikanska i det här fallet) att framföra rollen som 'överlevare'.

TRM: Du ser ett avstånd mellan den akademiska feministiska teori som du läser och samtida mainstreampop, eller hur?

DE: Ja. Det finns ett stort avstånd och en avgörande brist på erkännande mellan andra vågens feminism (eller kanske akademisk feminism i allmänhet) och de feministiska ansträngningar som görs av samtida popstjärnor. Jag är övertygad om att skapandet av en brygga mellan dessa två sfärer kommer utveckla kampen för jämlikhet. Detta skulle kanske även förena alla feminister! Skulle inte det vara fantastiskt! Sant systemskap!

För att ge uttryck åt en djupare förståelse för feministiska metoder utanför akademien går mitt arbete genom tvär-historiska utforskningar men är alltid rotat i samtida mainstreamkultur snarare än i feministisk teori. Mitt projekt för tillfället handlar om att undersöka relationen mellan den könskodade kroppen och allmänhetens jakt efter den svarta kvinnan som 'besejras' och 'överlever'.

TRM: Så Minaj är feminist i dina ögon.

DE: Ja. Hon besitter en dold och fantastisk men medvetet praktisk modell för realiseringen av feminism. Genom att avslöja hur Minaj processar och dekonstruerar sätt på vilka svarta kvinnor historiskt har fått deras sexualitet uppvisad, hoppas jag kunna utvidga allmänhetens begränsade uppfattning om henne. Genom att utveckla en ny förståelse för hur hon arbetar med Amerikas traumatiska historia och genom att söka efter nya skiften i popkulturella åsikter om kön och sexualitet är mitt mål att utmana akademisk feminism och genom min konstpraktik skapa ett nytt förhållningssätt till denna överlevnarberättelse – en som hon ständigt uppmanas (av andra feminister) att leva ut.

Minaj representerar en gren av feminism som aldrig riktigt har blivit accepterad av akademisk feminism: 'go-getter-feminism'. Hon tilltalar även en transnationell 'överlevnarinspirerad' kvinnlighet som inte är fäst vid en svart erfarenhet – även om hon har rötter inom den afroamerikanska kontexten. Jag är särskilt intresserad av att upptäcka hur skandinaviska popkonsumenter upplever detta förhållande eftersom den specifika historien inte på ett direkt sätt tillhör oss.

Jag antar att i grunden frågar sig mitt arbete: Är de huvudsakliga revolutionära feministiska handlingar som vi har längtat efter (vilka skulle nedmontera samhällets patriarkala strukturer) i själva verket gömda inom vår tids popkultur? Vidare, hur kan vi nå dessa verktyg och realisera dem i politik för att överbrygga avståndet mellan akademien och popen? Detta har blivit huvudsakliga fokuset, mitt främsta projekt och inspirationen för denna nya samling av arbeten.

TRM: Konstkritikern Barry Schwabsky har nyligen diskuterat sätt på vilka måleri i sig själv har blivit ett "projekt" snarare än en aktivitet som sker från målning till målning. Sådana projekt kräver inte att måleri i sig själv blir utvidgat, dekonstruerat, och så vidare – ta till exempel Luc Tuymans pågående projekt, vars arbete, kan jag tänka mig, har betytt mycket för dig. Hur hänger ditt arbete ihop med denna uppfattning?

DE: Jag jobbar alltid utifrån ett system av regler eller tematik, så på det sättet är de olika samlingar av verk som jag har gjort 'projekt', antar jag. Men när jag arbetar i ateljén är metoderna helt empiriska och praktiska. Jag kommer aldrig tvinga mitt arbete in i en utformning som jag har valt i förväg som mitt 'projekt'. Därför är måleri för mig faktiskt en

aktivitet som sker från målning till målning. Samtidigt kan jag inte förneka att det också kan finnas ett övergripande 'projekt' som samlar trådarna från dagligt måleri.

Låt mig ge dig ett exempel. Utifrån idéerna kring Minaj ville jag gå igenom ytterligare en verktyglåda för att koppla ihop mina intressen med min konstnärliga produktion. Inspirerad av Walter Benjamins essä "The Work of Art in the Age of Mechanical Reproduction" från 1936 förformulerade jag en arbetsmodell som jag kallar 'repetitious painting'. Hans essä teoretiserade revolutionära krav inom konstpolitiken; han hävdade att i frånvaron av traditionella eller rituella värden skulle konst i den mekaniska produktionens tidevarv till sin natur vara baserad på politikens praktik.

I dagens värld som svämmar över av bilder är praktiken att måla – enligt min mening – det enda effektiva sättet att skapa riktigt synliga bilder. Därför ägnade jag en lång tid åt att måla samma porträtt av Minaj. Nu är det målningarna som utgör 'house of cards'-installationen, men det hade jag inte planerat i förväg. Men jag valde först en bild som inte fängade mitt intresse under lång tid, fast jag visste att problemet var rotat i mitt bildliga val och inte i min metod. Så i det här fallet försvarade jag det förformulerade 'projektet' och lämnade tillfälligt många målningar.

Genom att pröva mig fram hittade jag den 'rätta' bilden att måla – en som skänkte mig ny information varje dag (den där Minaj håller och presenterar hennes häck för betraktaren). Denna bild bär på idéer om rapparens agens så väl som hennes sexualitet, och leker med den stereotypa uppfattningen om den svarta kvinnans kropp. Jag gillade det. Jag var inte uttråkad.

TRM: Så det är så här du förenar dina idéer med ditt ateljéarbete och konkret får tillträde till Minajs verklighet?

DE: Ja, mitt mål är att assistera rapparen i hennes uppdrag att proklamera, förhöja, placera och kanske till och med befria den laddade bilden av den svarta kvinnans kropp (i det här fallet hennes häck). Genom ett nytt beskydd, via den måleriska repetitionens handling, återanvände jag hennes sätt att utmana rasmässiga stereotyper. Vidare, på en praktisk nivå är jag intresserad av att utforska om och hur urval och upprepning av en bild kan stimulera koncentration och till och med förändra den ursprungliga betydelsen av en bild. Jag har alltså hängett mig åt en mängd bilder i mitt arbete, så detta nya sätt att närma mig måleri var ett viktigt steg för mig. Mindre stressande!

Även om ateljéarbetet kan verka monotont för många vaknar jag varje morgon angelägen om att återuppta mitt arbete. Jag får ny kunskap från det dagligen. Genom att inte söka efter eller arbeta med annan input upplever jag att det är möjligt att skapa en poetisk förbindelse med bilden. Jag omfamnar denna position ur ett traditionellt försvar av den unika "nu-heten" hos en målning som växer fram – aktiviteten av arbete från 'målning till målning', om du så vill.

TRM: Och hur passar Benjamin in i detta?

DE: Jag är intresserad av Benjamin för att han diskuterar autenticitet som det tillämpas på reproduktion. Men till skillnad från hans idéer rör jag mig från den förmedlade bilden mot måleri och medan mina styrkor inte ligger i någon magisk unikheter som manifesteras måleriskt, är just det här arbetet ett försök att möta spänningen mellan föränderlighet och återinskriftion av ett tema i mediet för dess upplösning: repetition.

Så, när det föreslås att 'måleriprojekt' inte kräver att en målning utvidgas, dekonstrueras och så vidare är jag inte säker på om det gäller mig. För mig är 'projektet' endast ramen. Denna ram kan i sig själv förstås utvidgas och dekonstrueras och alla fragment inom ramen är också öppna.

För den särskilda processen 'repetitivt måleri', tillät och till och med välkomnade stegen i min ateljé modifikationer, fel, förskjutningar och nya regler. På så sätt utforskade jag hur subtila förändringar i hållning och gest kan skapa radikala växlingar i måleriets stämning.

TRM: Hur garanterar du att det finns variation i och mellan målningarna?

DE: Jag använde klassiska måleriska realiseringar för att producera olika bildliga lösningar: Jag målar upp och ner, använder en monokrom palett, kastar om färger, kastar om innehåll eller betraktar den ursprungliga Minaj-bilden genom en spegel när jag målar. Genom att göra detta skiljer sig detaljer från målning till målning och min huvudsakliga förväntan här var att upptäcka nya beståndsdelar och känsligheter i Minajs bild. Förutom att utforska element i hennes bilder utforskade jag mitt eget arbete. På så sätt upplevde jag även växlingar i min egen blick på bilden såväl som på Minajs kropp.

Jag har ett foto som hänger i min ateljé där jag själv har återgett Minajs pose. Det är ett riktigt sorgligt foto. Ingen vildsinthet alls! Jag kommer verkligen till korta. Jag tog det med Photo Booth-appen på min dator eftersom jag behövde en bättre bild på Minajs händer, vilka jag inte riktigt kunde se i originalet. Mycket senare kände jag att det skulle vara vettigt att acceptera den dåliga utskriften som ett verk i sig själv, även om det var gjort i ett annat syfte. Jag vill visa mitt misslyckande: Jag kan aldrig kompensera för mitt beskådande av Minaj. Inte ens med min egen häck på display. Jag gillar sorgligheten i det. Utskriften ser ut som en sorglig ursäkt och ett försök att rättfärdiga mina handlingar. Jag gillar problem som dessa.

I min dyrkan undrar jag också om jag någonsin kan spegla mig själv i henne. Jag kan uppenbarligen inte representera henne. Men hon är en stor del av europeisk kultur, toppar listor och fyller upp tabloider. Jag använde denna utskrift en hel del när jag målade henne. Fast egentligen målade jag mig själv ibland. Men målningarna läses som hennes häck. Ja. Förvirrande, jag vet.

Även om jag verkligen hade framställt min egen häck lika många gånger som jag har målat hennes skulle jag ändå fortsatt att vara "den vita personen som stirrar på och använder en svart person som 'mitt projekt'." Det finns inget sätt att komma runt det. Det är politiskt inkorrekt. Jag har accepterat det. Problemet är arbetet. Jag kan inte vara rädd när hela temat är så problematiskt och när Minaj själv vågar antyda ämnet. Låt oss släppa ut det ur garderoben!

Utän tvakan kommer vissa människor påstå att det är oklokt av mig att löst kommentera till exempel Baartmans extremt tragiska och smärtsamma historia. Men jag är ute efter en större bild av vad Minaj försöker göra och jag kan inte utelämna Baartman eller Minajs häck ur den här ekvationen. Det här är inte någonting som jag tycker om men det är så idéerna utvecklades.

TRM: Har du tittat på andra konstnärer som har använt upprepning som ett verktyg?

DE: Ja. Andra har tidigare testat element från denna metod så jag påstår inte att jag uppfinner någonting. Warhol använde också den inneboende anonymiteten i mekanisk måleriproduktion. Men i min repetition strävar jag efter att lösa upp enformighet och öppna upp för skillnader. Därför stämmer mitt förhållningssätt kanske bättre överens med svenska konstnären Cecilia Edenfalks repetitiva målningsserie "Another Movement".¹

När jag ändrade detta mainstreamfotografi i grunden genom att måla framträdde små växlingar i ton och färg och form. Jag beställde också en målning av Jianyin Liu på Amazing Custom Art (ett dotterbolag till Paint It For Me Inc.) i Kina. Jag ser fram emot att få veta vad hans ögon ser och hur han tolkar bilden. Han målar väldigt fotorealistiskt. Jag hoppas att de besläktade målningarna kommer att kommunicera tyst med varandra i 'house of cards'-installationen – och med betraktaren som lyssnare.

TRM: Med tanke på att du aktivt inkorporerar fotografi, video och installation (så väl som en särskild typ av readymade med den provokativa 1920-talsmosaiken) i ditt arbete, ser du dig själv som en målare eller en konstnär som använder målning som ett verktyg? (Jag tänker även här på Howard Halles påstående i en recension av en Andreas Gursky-utställning att "Måleri" är ett filosofiskt vågstycke som inte alltid inkluderar målarfärg. Framför allt är det ett sätt att organisera världen som inte uteslutande framställer sanning eller fiktion utan snarare lite både och.")

DE: Normalt sett föredrar jag måleri och den här gången lägger jag till några andra metoder som jag har visat dig. Men vem vet, kanske går jag i den riktningen? Kanske behöver jag inte måla!? För den här specifika serien av arbeten har jag använt måleri bara när det har känts logiskt och inte som en standardlösning. Målning fungerade för vissa idéer – men inte alla. 1920-talsmosaiken till exempel kommer bara fortsätta vara en ready-made, men det blev en idéstartare för mig och fungerar fortfarande som ett 'verk' tror jag, vem det än var som gjorde den. Det är en märklig liten bild på en klädd vit kvinna som står och stirrar på en naken svart kvinna som tycks uppträda på något sätt. Den bär titeln "Two women on a beach."

För det första tänkte jag att dessa bilder på något sätt summerade min relation till Nicki Minaj samt problematiserade hela idén med utställningen. Jag har sparat den en tid och jag undrar hur Minaj skulle reagera på en sådan bild. Hur ställer hon sig till att den vita medelklassen stirrar på hennes nakna svarta hud? Känner hon sig verkligen aldrig exploaterad? Eller gör hon det bara för pengarna?

Precis som den svarta kvinnan i bilderna vinkar Minaj intensivt med sin hand, har kontroll – med ansiktet riktat mot den vita kvinnan som tar på sig själv samtidigt som hon stirrar på den svarta kroppen (?). Vad händer där? Jag menar här, i bilden, men också i Minajs värld.

Men när jag såg stillbilden från en video av Cassie och Minaj slutade jag fråga sådana endimensionella frågor. Detta ämne är inte svart och vitt (pun intended). Ja, historia sätter den nakna svarta kvinnan framför klädda vita människor som roar sig. Ok. Vi vet det. Ingen mening i att upprepa detta. Men tiderna kanske till slut håller på att förändras. I den rosa stillbilden från videon syns Minaj "gå ner" på hennes kollega Cassie som håller upp hennes arm – inte som om hon dansar – utan håller upp hennes knytnäve. Och vrålar. Jag gjorde en liten målning av den videostillbilden.

Jag kan inte förklara kopplingen, men de visuella likheterna bilderna emellan samt skikten av social agens, stereotyper kring etnicitet, maktstruktur och lekfullhet håller dessa två bilder på något sätt i synk, märkligt nog. Medan den vita kvinnan existerar inom mosaikens gränser, är den vita kvinnan (eller jag är) väldigt mycket utanför ramen på den senare. Alltjämt närmar sig Minaj och Cassie mig direkt. De uppträder fortfarande för min blick, men inte som underordnade, för att till skillnad från rapvideor är de svarta kropparna i Minajs videor inte rekvisita utan jämlika. Rapparen själv är lika naken, sexig och svart som hennes dansare, som i "Anaconda" eller "Beez in The Trap" eller i det här fallet så naken som sin kollega Cassie. Hon bär ofta samma outfit som de andra kvinnorna bredvid henne. Jag är intresserad av de här situationerna där Minaj bryter ner den manliga blicken, inte genom att ta mannens plats, utan genom att ägna sig åt och glädja sig åt, jämsides med de 'andra' kvinnorna, deras egen och varandras sexualitet.

I rapvideor är den svarta kvinnans sexualitet vanligtvis exploaterad för en tredje parts tillfredsställelse... Nellys "Tip Drill" från 2003 är förmodligen det bästa exemplet. Svarta kvinnors kroppar har alltid varit i centrum för sexuellt utnyttjande, så det faktum att Minaj belyser ett alternativ är en viktig historisk händelse och, anser jag, inte bara ytlighet.

Min vita blick är nu riktad på afroamerikanska kvinnor och jag är medveten om att jag "exotifierar" och "främmandegör" dem... men ändå stirrar jag. Aktivt "främmandegörande" och det moraliska problem kopplat till detta är förstås ett bekymmer i mitt arbete generellt, men jag undrar om det faktiskt också är en ständig och genomträngande mänsklig erfarenhet – jag menar, denna känsla av längtan. På sätt och vis testas jag mainstream-"exotifieringen" av Minaj (och liknande kvinnor) för att ta reda på om denna "exotifiering" representerar en outtalad (och riktigt pinsam) men rastlös övertygelse att något saknas från våra liv – något som dessa kvinnor kanske kan ge oss?

Genom att använda min egen blick som ett fokus försöker jag lära mig mer om denna längtan genom att titta på (europeisk) konsumtion av afroamerikansk pop och i det här fallet Minaj – eftersom hon, i synnerhet, ber om det. Ingen kan motsäga det! Men för att svara dig: Nej jag behöver nog inte måla för att göra det. Jag skulle bara kunna samla gamla bilder och musikvideor antar jag.

Men jag tror ändå att måleri är ett väldigt användbart verktyg ibland, som du skriver. Trots det är det ändå 'ett verktyg', ett verktyg för att blicka. Hmmm. Otäckt. Även om att hitta, kontextualisera och fritt tillägna sig material från olika poler har varit mitt förhållningssätt för 'Nicki-verken', och att hitta en metod för kommunicerandet av en idé faktiskt är väldigt mycket som att söka efter ett verktyg som kan göra jobbet.

TRM: Är det över huvud taget värt att diskutera idén om 'atemporality' som det har introducerats (via William Gibson) i den pågående "Forever Now"-utställningen på MoMA? Jag vet inte om det är rätta ordet, men jag tror det är någonting som pågår i många nutida verk i termer av att presentera historier (och alla deras komplexiteter) samtidigt.

DE: Jag vet inte vad jag tycker om att placera mig i en grupp av konstnärer som arbetar på ett särskilt sätt – men jag har inget emot det heller. Jag tänker mindre på samtidskonst och etiketteringen av konstnärer, men du kan ha rätt om ordet 'atemporality' och presentationen av historier; eftersom jag som popkonsument ur vit medelklass finner det nödvändigt att komma ihåg undertryckta historier som ligger under ytan av den afroamerikanska popkultur som jag konsumerar. Jag anser att det är viktigt eftersom jag vill låsa upp metoder för realiserandet av en feministisk vision för mig själv så väl som för alla andra som lyssnar. Kanske beundrare av samtidskonst inte bryr sig om detta. Jag vet inte. Men jag vill verkligen att vi går vidare med jämlikhet och ordnar upp alla problem – snabbt som fan.

Och medan jag konsumerar denna neoliberal, kommersialiserade sex-positiva popkultur vill jag ifrågasätta den för att avgöra vem som efterfrågar den. Efterfrågar jag den? Kvinnor runt om i världen är jämt mötta med förakt och behandlas som objekt av media såväl som i verkliga livet. Är det då acceptabelt att hänge sig åt detta material som lekfull underhållning? Det intresserar mig. Inte konst faktiskt.

Men i ett försök att svara på din fråga så har jag lagt märke till de fiktiva berättelserna hos mina protagonister Minaj, Rihanna och Beyoncé över en längre period för att se om feministisk politisk fiktion står sig. Om så är fallet, vad är funktionen hos denna feminism och möjligt förkroppsligande och realisering i handling i verkliga livet?

Jag anser att det är extremt nödvändigt att ta popfeminismens fiktiva universum på allvar och behandla det med intellektuell nyfikenhet. Ibland använder jag måleri för att gräva djupare och ibland hittar jag andra sätt, men min motivation bottnar i en strävan att ta reda på om det är möjligt att förkroppsliga, reflektera kring och kommentera samtida kultur när den sker, kontra titta på den i efterhand som historia. Detta specifika ögonblick kommer att bli historia också någon gång, men jag tycker att det är intressant att försöka undersöka det när det är i rörelse.

TRM: Så idén att presentera olika historier samtidigt måste gälla dig på något sätt, eller hur?

DE: Ja, det kan stämma, eftersom jag strävar efter att tvinga bort de historiska framställningarna av svarta kvinnan vilka jag tror Minaj är intresserad av att vi känner till. Inom detta komplexa system av beslagtagande tror jag Minajs hela persona kan förstås. I mitt arbete kopplar jag ihop hennes handlingar med Josephine Bakers, som på 1920-talet struttade in på Parisscenerna med en komisk men ändå sensuell dragningskraft. Precis som Baker fångar Minaj den eurocentriska västvärlden; för nästan hundra år sedan bar Baker lika sexuellt utmanande outfits som Minaj gör idag.

Bakers blygsamma start gjorde hennes framgångshistoria sagolik; hennes livliga och själv-fetischiserande sätt att uppträda som en konstruerad afrikansk vildkvinna gav henne tillträde till det vita etablissemanget. Minaj kommer från en liknande bakgrund; hennes realiserande i västerländsk mainstreamkultur efterliknar Bakers agenda på många sätt.

I videon till "Anaconda" verkar Minaj till och med återuppföra en av Bakers typiska roller – den av en karikerad vild afrikansk kvinna. I videon kanaliseras Minaj också serietidningssuperhjälten Wonder Woman som hör till en kvinnobaserad djungelkrigarstam: Amazonerna. Här porträtterar Minaj sig själv som en vild, sexig och exotisk krigarprinsessa omgiven av starka kvinnor och djungelånga. I Anaconda, liksom i andra videor och foton, porträtterar rapparens sig själv med sin häck som sitt främsta tillbehör. Anaconda-scenen är mycket lik Josephine Bakers "La Revue Nègre" (1925) i Paris som jag har använt i flera andra besläktade verk. För att illustrera ett pågående amerikanskt "främmandegörande", "exotiserande" och rasism mot svarta människor tror jag Minaj har förkroppsligat Baker på många sätt.

TRM: Hur planerar du att använda de gamla fotografierna av freak show-attraktionen Sarah Baartman – "the Hottentot Venus"2 som du visade mig tidigare.

DE: Vad gäller min vita blick på svarta kroppar är det definitivt en historisk komplexitet som märks när Minajs bilder verkar återsamla gamla fotografier av Sarah Baartman. Jag finner det märkligt och spännande och superpolitiskt inkorrekt så klart, särskilt för mig att belysa. Jag menar det är inte min kropp som är stereotypiserad. Jag representerar blicken här också. Men det är en enorm skillnad mellan Minaj och Baartman. Den senare var fullständigt utan makt över sin kropp, men den tragiska och sorgliga historien om Baartman gäller fortfarande viss stereotypisering idag och Minaj försöker återvinna och befria dessa bilder.

Bilderna som jag köpte på auktion kommer att ramas in som hittade objekt. I glaset kommer jag ingravera några av Minajs texter. . . . Jag undrar fortfarande om Minaj närmar sig frågor som exploatering, kolonialism, sexualitet, etnicitet och klass för att diskutera det avtrubbade temat – eller helt enkelt för att överväldiga oss alla. Precis som Baartman föddes Minaj inte med en 'normal' europeisk kropp; så min ursprungliga fråga var "varför betonar hon, och till och med bidrar till, exploateringen och uppfattningen att den svarta kvinnokroppen är vällustig, tillgänglig och nästan ett redskap för den vita mannens blick?"

TRM: Fick du veta svaret?

DE: Hmm. När jag testade 'repetitivt måleri' som min metod verkar Minaj återkräva vissa bilder av kvinnlighet. Hon omprocessar och utmanar rasmässig stereotypisering. Hon och jag vill föra dessa bilder tillbaka in i människors sinnen. Vi borde sluta förbise dem om vi ska kunna gå vidare.

Jag är intresserad av att veta om Minajs uppdrag kan läsas som ett försök att befria dessa bilder så att de inte längre kan användas som redskap för den förtryckande makten – i likhet med hur det kränkande ordet 'nigga' har återkrävts och omvandlats till en välvillig term bland afroamerikaner. Jag har i mitt arbete letat efter svar på dessa dilemman i Minajs material och kopplat henne till det historiska materialet med 'cakewalkers', Josephine Baker, Princes Jezebel, Venus Hottentot och svarta kvinnors hip-hopfeminism. Men jag är inte säker på att jag har ett svar. Återigen, det här är inte bara svart eller vitt. Det är en snårig fråga.

TRM: Har du sett några klipp från Katy Perrys halvtidsframträdande från senaste Super Bowl i USA? I så fall har du några tankar kring Missy Elliotts triumferande återkomst? Det har varit många intressanta samtal om det här! (Och självklart vill jag mycket gärna veta vad Nicky Minaj tyckte!)

DE: Åh, jag har inte gjort det ännu. Berätta om skvallret!

1 Cecilia Edenfalks serie målningar "Another Movement" visades 1990 på Galleri Sten Eriksson i Stockholm.

2 Sarah "Saartjie" Baartman (född någon gång före 1790 och död 1815) var den mest kända av minst två Khoikhoi-kvinnor som ställdes ut som freak show-atraktioner i 1800-talets Europa under namnet Hottentot Venus. Hottentot var det då vanliga namnet för Khoikhoi, medan "Venus" är en referens till kärlekens gudinna i romersk mytologi.